

Legrace ve škole

O tom, jestli je ve škole legrace, nemusíte přemýšlet moc dlouho. Stačí se podívat kolem sebe a tím myslím doprava nebo před sebe a pro některé i k učitelskému stolu. Každou chvíli se něco stane, kvůli čemu se smějeme. Já nikdy netvrdila, že ve škole není sranda. Nikdo neví co psát. Přitom se stačí u holek podívat o přestávce dozadu a myslím, že mohou psát celý sloh o tom, jak se válely na zemi a děsně se při tom bavily. Někdy mi holky naháněj fakt hrůzu. Míša zrovna mluví s paní učitelkou Černou o Mikuláši, který je dnes a řekla, že nachází nadílku v čistých botách. Celá třída se smála nebo aspoň ti, co to slyšeli, protože Míša to umí opravdu pěkně podat. K tomu, aby byla sranda, stačí jednoduché téma např.: malování zdí v pokoji nebo počasí. Chvilku je to normální debata asi tak 5 sekund a pak se to promění v něco úplně jiného a už se válíme na zemi smíchy. Ano, tak málo nám stačí ke štěstí. O hodině taky není nuda, protože stačí jedna nevinná věta, samozřejmě od příslušné osoby. Byla jsem teď dva dny pryč a nevím, co se tu dělo, ale ani to radši vědět nechci, i když mě to trochu zajímá. V úterý jsme měli literární výchovu a četli jsme. No bylo to zajímavé. Hlavně, když někdo přečte úplnou blbost, co tam není. Holky napadlo dělat školní noviny. No víme nebo si aspoň trochu umíme představit, jak by to dopadlo bez dospělého dozoru :D. No, ale holky umí předčít i ty představy, jak by to dopadlo.

Andrea Neumannová IX.B

Příběh mluvící aktovky

Jednou jsem si koupila pěknou aktovku, byla modrá a ozdobená kytkami, měla jsem ji moc ráda. Začala jsem ji nosit každý den do školy. Jednou venku byla hrozná zima, když jsem šla do školy, slyšela jsem, jak někdo říká, že je mu zima a volá o pomoc. Koukala jsem za sebe, před sebe, vedle sebe a pod sebe, ale nikdo tam nebyl, tak jsem si řekla, že jsem si to jenom představovala. Pak jsem pokračovala do školy, když jsem byla před školou, někdo mě začal tahat dozadu. Já jsem nemohla chodit, bála jsem se a nevěděla jsem, kdo to dělá. Nikdo tam nebyl, pak to najednou přestalo a spadla jsem na zem. A pak jsem vstala a šla jsem do školy. Před školou mi aktovka řekla, ať s ní jdu na hřbitov. Nejdříve se mi nechtělo, ale pak jsem šla, protože jsem byla zvědavá a navíc v šoku, že se mnou aktovka mluví. Na hřbitově po mně aktovka chtěla, abych vlezla do jednoho hrobu. Já jsem ale uslyšela podivné zvuky, a tak jsem utekla za strom. Pak jsem viděla, jak z hrobu vychází duch dítěte a bere aktovku. Duch mi začal děkovat, že jsem ho zachránila, protože tam musel strašit, dokud nenajde svou aktovku. Já jsem se přesto bála a doufala jsem, že se něco stane. A pak jsem se probudila, byl to jen sen.

Yara Wazzan VII.B

Předvánoční noc ve škole

Milý Smetánku, dnes ti budu vyprávět o předvánoční noci ve škole, která se konala minulý rok a které jsem se zúčastnil.

Byl pátek večer a já šel do školy, abych tam mohl strávit předvánoční noc společně s kamarády a spolužáky. Když jsme tam s Petrem Nahodilem dorazili, přezuli jsme se a vyrazili do tvůrčích dílniček, které byly první na programu. Nejprve jsme šli k paní učitelce Jehličkové a vyráběli jsme řetěz z barevných papírů, který jsme pak pověsili do přízemí. Poté jsme šli k paní učitelce Černé, kde jsme vyráběli svíčky, já jsem si tady vyrobil krásnou svíčku, kterou jsem dal pod

stroměček babičce. Když jsme byli hotovi se svíčkami, tak jsme šli na keramiku za paní učitelkou Witzovou a vyráběli jsme andělíčky a vánoční přání. Andělíček se mi moc nepovedl, ale ta přání byla krásná.

Když skončily tvůrčí dílničky, vydali jsme se do jídelny, kde jsme dostali k večeři řízek a chleba. Poté přišla paní ředitelka, sedla si za klávesy a oznámila nám, že budeme zpívat koledy. Rozdali nám texty a hudební nástroje, já jsem dostal triangl a Petr činely. Zpívali jsme spoustu koled např. "Nesem vám noviny", "Štědrej večer nastal" a další písně. Ke konci večera nám pan učitel pustil film Doba ledová. Během filmu postupně děti odcházely spát. Šli jsme do třídy, kde jsme měli spát a zakrátko jsme usnuli.

Ráno jsme sbalili spacáky a šli na snídani, kde jsme dostali housku, kterou jsme si mohli namazat, čím jsme chtěli. Po snídani jsme se vrátili domů a předvánoční noc ve škole skončila. Bylo to prima, užili jsme si spoustu legrace a zábavy.

Daniel Příbyl IX.B

Že ve škole není sranda?

Vánoce se blíží a to mi připomnělo jednu příhodu mého kamaráda Tondy.

Jak se Vánoce blížily, tak se nám kamarád snažil udělat příjemnou atmosféru, a jelikož nikdo ze spolužáků neměl vánoční světýlka, tak se snažil je sehnat, kde se dalo. Nakonec se mu to podařilo a všichni jsme se těšili, že budeme mít osvětlený stromeček jako jediná třída ve škole. V den přípravy jsme stromeček ozdobili a vše jsme vyzkoušeli. Ale při rozsvícení stromečku jsme uslyšeli hlasitou ránu. Všichni jsme se lekli a zpozorněli a zjišťovali jsme, co se stalo. Tondovi světýlka vybuchla. Po chvíli jsme se všichni začali smát, kromě Tondy, protože ten byl překvapený, co se stalo.

Tadeáš Nagy IX.A

Škola může být i zábavná

1. Když máte ve škole kamarády, se kterými se o přestávkách bavíte, zabijete tím čas.
2. Ve škole jsou i předměty, na které se není potřeba učit (tělocvik, výtvarka, pracovky)
3. Ve škole se naučíme věci, které potřebujeme do normálního života např. Kolik je 7x5, kde se píše háček a kde čárka, nebo jak poznáme samce od samičky.
4. Škola občas pořádá nějaké ty akce - divadlo nebo výstavu a je to místo vyučování, což bývá pro někoho zábavné.
5. Takže výsledek je, že škola je místo, které může být zábavné, kde se toho dost můžeme naučit, ale jsou i dny, kdy bych nechtěl školu ani vidět. Každopádně jsem rád, že chodím do Základní školy Na Smetance.

Radoj Korecký VIII.A

Pozdě chodit, sobě škodit

Ve škole jsem zažila už tolik srandovních chvil, že si rozhodně na všechny nevzpomenu. Tohle moje tvrzení vám potvrdí každý žák deváté třídy. My víme, proč to říkáme. U nás ve třídě rozhodně není nuda. Já například jsem při psaní tohoto článku do Smetánku, spadla ze židle. Zvláštní že? No vlastně ani ne vzhledem k tomu, že sloh máme první hodinu v pondělí. Neznamená to sice, že každé pondělí padám z ničeho nic na zem, ale když se nestane nic takového, přesto se máme čemu smát. Pozdní příchody, proč je to důvod se smát? Smějeme se vlastně výmluvám, proč zrovna já jdu pozdě. Každý z nás má super výmluvu a podstatou je: není to moje vina. Nejsem jediná, která chodí pozdě do školy, i když jsem se poslední dobou zlepšila. Moji drazí spolužáci na tom nejsou o nic lépe, samozřejmě ne všichni. Jeden z nich přijde každé pondělí pozdě, a kdo by nechodil, vždyť v pondělí se nejhůře vstává. Každý známe výmluvy jako: byla jsem u doktora, zaspala jsem, ujela mi tramvaj, nestihla jsem autobus, mamka mě zapoměla vzbudit, učila jsem se až do rána a kvůli tomu jsem zaspala a mnoho dalších. Mezi těmito všemi se najdou i velice originální výmluvy. Jako například: Dobrý den, paní učitelko, omlouvám se, že přicházím pozdě, usnul jsem v metru. Další perličkou je: Omlouvám se, ale v samoobsluze byla moc dlouhá fronta, nebo také: nezlobte se, ale nám se doma zastavily hodiny a já jsem si myslel, že ještě není osm. Nejlepší a nejpříjemnější výmluva, kterou jsem slyšela, mi vyprávěl táta. Když jeho spolužák jednou přišel pozdě, řekl: Dobrý den, já se omlouvám, že jdu pozdě, ale já jsem ráno vypnul budík a naši nebyli doma...tak jsem tady. Nevím, co na to řekla paní učitelka, ale já bych ho za odvahu ani nezapsala do třídnice.

Milena Sýkorová IX.A

Jak jsem ve škole potkala strašidlo

Jmenuje se Bertík. Je to duch školy. Nemá rád, když před ním děti utíkají. Proto se vždy převtělí do nějaké z učitelek a dětem pořádně vynadá. Ráda si s ním povídám, když vypravuje o starých žácích. A také mi vyprávěl o zesnulé paní zástupkyni. A když jsem poprvé spala ve škole, tak se tam zase povídalo o jeho kamarádech. Bertík se s nimi rád škádlí a miluje, když má nějaká třída hodinu tělocviku. To se mezi nimi naskotačí a v noci z toho nespí. Jeho kamarádi mu vypráví o učitelkách, které jsou na škole nejlepší. Jsou to např.: Dana Burešová, Zuzana Ryšánková, Ivana Černá, ale taky pan učitel Cyril Křeček a Ivan Freudl. Tyto učitelky a učitele mám také nejradši. Prostě se vždycky spolu nasmějeme. Mám ho ráda a netěším se, až odejde za tunel. (Každý člověk, který zemře, v tomhle případě Bertík, musí splnit úkol, aby se mohl jít zabydlet za tunel.) Bertík je můj nejlepší přítel.

Petra Vaníčková VI.B

A přece je ve škole legrace

Každý si myslí, že škola je budova, ve které není sranda. Ale to není pravda, každý den je alespoň chvíli legrace. Například když píšeme výpisky a někdo přijde, může to být kdokoliv učitel/ka nebo snad školník... a každý z nás se začne až nezdravě smát. Stačí, když někdo řekne nějakou hloupost a nás to pobaví. Stačí nám opravdu málo, abychom se za břicha popadali. Prostě škola není bouda bez srandy, je to možnost nevšedně se pobavit. I ty nejnudnější přednášky nás dokážou rozesmát, i při testu se někdy musíme smát. Náš život je plný smíchu a radosti. Kdyby škola nebyla, neměl by náš život smysl. Škola je chvíle zábavy, kterou nutně

potřebujeme. Nikde jinde se nepobavíme tak jako ve škole. Ve škole máme kamarády, kteří nás vždy dokážou rozesmát, i když dostaneme špatnou známku nebo snad poznámku. Prostě - ve škole je sranda.

Nela Olišarová VII.A

Projektový den "Pravěk"

Ahoj Smetánku, teď ti píšu o Pravěkém dni, který pořádala naše škola. Začalo to, když jsem přišel do školy. Nevěděl jsem, že dnes je Pravěký den. Tak jsem tam byl jediný oblečený jako člověk dnešní doby. Ze začátku jsme šli na školní zahradu. Tam jsme modelovali vlastní zuby. Už si nepamatuji, co jsem vytvořil, protože jsem byl v 6. třídě. Potom jsme šli ke skleníku, kde jsme drtili obilí kamenem. Drtili jsme zrníčka, i když já jsem spíše do nich mlátil jako blázen. Když jsme dodrtili obilí, tak jsme začali vyrábět sekery z kamene, ze dřeva, a potom jsme je zavazovali provazem. Dříve jsme s klasickou sekerou rozpůlili asi do jedné čtvrtiny dřeva, pak jsme do nich vložili kámen a pak jsme to pevně svázali provazem. Pak přišla ta nejzábavnější část, kde jsme ty sekery testovali. Některým se sekera rozpadla a některým ne. Například mně. Mně se sekera nerozpadla, a tak jsem si ji vzal domů. Pak jsme si vzali oštěpy a sekery, které jsme házeli na umělého mamuta. Po zabití mamuta jsme šli opékat buřty, které jsme si měli přinést. Já jsem neopékal, protože jsem o tom nevěděl nebo na to zapomněl. Potom, co si všichni snědli buřty, jsme šli hrát vybíjenou. Pak už bohužel projektový den skončil. Rozloučili jsme se, vzali si suvenýry a šli jsme na oběd, kde už si každý šel po svém. (Některé části příběhu mohou být smyšlené nebo špatně seřazené za sebou, protože si to moc dobře nepamatuji)

Karel Totu Anh IX.B

Vánoční besídka

Psal se rok 2013 a v tu dobu jsem byla v 5.B.

Naši třídu vyučovala paní učitelka Dana Burešová, byla moc hodná a taky vtipná, proto jsme ji měli rádi. Protože jsme byli trošičku „zlobivější“, tak s náma byla velká legrace.

Každý rok jsme měli vánoční besídku, na kterou jsme se vždy moc těšili, protože jsme hráli různé hry jako např. mrkače, živé pexeso atd.

Na besídku patří i představení. A tak jsme se rozdělili na skupinky a vymysleli, co budeme předvádět, a mohli jsme začít. To vám byla občas zábava. Mezi nejhezčí a nejoblíbenější představení patří „televizní noviny“. Z nich jsme se dozvěděli, že Ameriku postihlo tornádo 4. stupně. Chvíli na to jsme byli zaskočení tornádem, které se přihítlo i na Smetanku v podobě jednoho ze spolužáků, který se v přímém vysílání začal točit jako retardovaný, aby nám tento přírodní jev důkladně přiblížil.

Po tomto zážitku jsme se pustili do jídla a do rozbalování dárků.

Byla to legrace :D.

Nikola Kolaříková VI.A

Třída

V naší třídě máme skoro všechny židle rozbité. Samozřejmě má každý svoji židli. Ve třídě máme nové spolužáky. Seznámili jsme se kvůli školním židlím. No už nebudu napínat a poslouchajte.

Stalo se to jednou v září. Všichni psali a najednou slyšíme ránu. Ohlédneme se a slyšíme, „Sakra, blbá židle.“ a z velké židle je rázem malá, tak akorát pro tříleté dítě s miniaturním stolečkem. Další měsíc se stala jiná příhoda. Paní učitelka vyvolala žáka. Kamarád nevěděl, a když se na něj paní učitelka podívala, neviděla ho. Protože paní učitelka přeslechla to velké BUM! Jelikož naproti škole opravují barák, myslela, že něco dovezli a spadlo jim to. Ale mylila se, to spadla další židle. Všichni jsme se začali hrozně smát.

Další příhoda byla, že paní učitelka vyvolala kamaráda na básničku. Ten ji jako obvykle neuměl a dostal za tři. Když jsi šel sednout na židli, už už sedal a najednou zase velké BUM! Tak jako obvykle smích a zase ta blbá židle. Takže ve třídě máme asi pět židlí spadlých a ty ostatní nakloněné. A kvůli tomu se o ty židle dohadujeme, aby měl každý rovnou.

A pak že ve škole není legrace. A když přijdou děti domů, tak všechno říkají svým rodičům. A pak až budou mít své děti, tak zas ty děti to budou vyprávět zrovna nám. Tak se mějte a vyprávějte svým rodičům, co jste ve škole srandovního zažili. Možná jim to udělá velkou radost.

Vendula Víchová VI.A

A pak že ve škole není legrace

Jednou, když probíhala pohádková noc, jsme spali ve škole. Přinesli jsme si s sebou spacáky, karimatky, polštáře, sladkosti a někteří i plyšáky. Večer začal večeří, pak jsme pekli cukroví, zdobili stromeček a vyráběli ozdoby do každé třídy. Když se večer chýlil ke konci, dívali jsme se na pohádky a připravovali se na spaní. Pak přišla paní učitelka a řekla, že má pro nás ještě jedno překvapení. Byli jsme hodní, a tak jsme mysleli, že to bude pohádka. Ale byla to polštářová válka. To bylo něco! Ve vteřině každý držel polštář a v mžiku to začalo. Vypadalo to tam jako na bitevním poli, peří létalo všude. Pak se holky rozhodly, že budou bojovat proti klukům. Holek bylo víc, a tak jsme vyhrály. Chlapci to vzali sportovně, vůbec se nezlobili, smáli se a užívali si s námi. Byl to super večer, moc jsme si pohádkovou noc užili.

Konevych Kristyna VI.B

A pak že ve škole není sranda

V minulé škole jsem měl kamaráda Maksima Hastrdla, ano i to příjmení je srandovní. On byl tak trochu "pošuk". Jeho hlavní slovo, když se něco vysvětlovalo, bylo "AHÁ!". K tomu příjmení: byl z Ukrajiny, proto měl takové příjmení a souvislost s tím mělo TRDLO. On měl vždycky srandovní představy o všem. Děláním kravin bylo jeho hlavní povolání ve třídě. Jednou o velké přestávce jsme šli na hřiště. Většinou jsme si vzali míč a hráli vybíjenou. No a jednou si takhle vzal do ruky míč Maksim a hodil. A jelikož byla zima a ledy, tak jednoduše Maksim do toho ledu, co měl pod sebou, spadl a led křupl taky; on byl celý mokrý. A abych taky nezapomněl na učení, tak jednou jsme měli hodinu angličtiny a "normálně" se učili. Na konci hodiny řekl Maksim: "Pane učitelko," v tom okamžiku vybuchl smích.

Byla s ním sranda a doufám, že bez něho bude i tady.

Lukáš Urban VI.A

A pak že ve škole není legrace

Ve škole je hodně často legrace. Jsme taková divná třída a kraviny, co nám někdy vylezou z úst, jsou vážně zajímavé. Divím se, že nás učitelé snáší. Já bych nás zabila. Míša zpívá a mají pořád samé rozpory s Olí a já s Kačkou probíráme různá témata a další jsou taky hodně otravní a ukecaní. No a přestávkách, řev na chodbách jde většinou od nás. Nevím, co k tomu ještě psát, ale naše třída je super. Těším se na Vánoce ve škole atd. Nechce se mi na střední a nechci opouštět naši třídu. Někdy mě hodně štve, třeba když mě bolí hlava a nechci poslouchat ty blbě kecy, ale mám je vážně ráda. Naše nová třídní učitelka je taky fajn, nemohla jsem si zvyknout, ale ona je vlastně hrozně milá a taky se divím, že nás nepozabíjí.

Jasmína Mikšíková IX.B

A pak že ve škole není legrace

Abych řekl pravdu, já se ve škole zrovna nejlépe nebavím, a i když tam mám kamarády, tak mě stejně ke konci dne bolí hlava a pak nemůžu doma ani poslouchat hudbu. Sice nevím, jestli to bolení musí být nutně z hluku ze školy, ale aspoň si to myslím. Jediný den, kdy mě konečně nebolí hlava, je den, kdy chybí asi polovina třídy. Doopravdy se bavím jen tehdy, kdy si do školy vezmu nějakou zajímavou knihu a ve třídě je tak nějak ticho. Jinak to, že se s ostatními fakt bavím, to asi tak ze třičtvrtiny předstírám. Když se tak nějak bavím s ostatními, je doba, když zrovna neřvou, a to je asi tak pět minut ze všech přestávek dohromady. Další doba je, (tohle už se netýká kamarádů) když nějaký učitel udělá vtip, to mě někdy opravdu rozesměje. Takže, abych ten nadpis shrnul jednou větou, ve škole (aspoň díky pár inteligentním lidem) to aspoň těch pár dní do měsíce není tak špatné.

Jáchym Ultzen VIII.A

Škola není nikdy nuda

Když jsem byl v 1. třídě, vše vypadalo růžově. Ale za nějakou dobu mi došlo, že škola je i učení, a to je mučení. Navíc mi přišlo, že jsem dostal přísnou učitelku (myslím si to, protože A se na tom mělo líp s dý atd.). Ze začátku jsem neměl žádné kamarády, ale nakonec mě zachránila školní taška. Jeden kluk měl totiž stejnou jako já, a tak za nějakou dobu ze mě byl třídní šašek, to byl jeden z nejlepších školních roků. Měl jsem smůlu, že se mnou do třídy chodil jeden kluk, který byl, s prominutím, blázen, každý den si totiž lehl před tabuli a začal kolem sebe všechny kopat, ale v polovině roku ho dali na zvláštní školu. Ve 2. třídě jsem už znal všechny, bylo to fajn. Chodil jsem do družiny, kde byly hry, myslím, že se jmenovaly Wolfgang, Doom, Mario a nějaké závody s F1. Nic se nedělo až do poloviny 4. třídy, protože jsem přešel do áčka. Tam jsem potkal nové děti, byl to zajímavý pocit, protože se mě všichni ptali, kde je to lepší - v áčku nebo v béčku. Bylo to na stejno. V 6. třídě jsem přišel sem (ZŠ Na Smetance) a myslím si, že tohle je s těch tří tříd ta nejlepší, sice mi někteří kamarádi chybí, ale ti noví jsou lepší, takže se dá přežít.

Lukáš Patočka VII.A

Jak to chodí ve škole

Hmmm. Přiznám se, že toto je velice těžké téma na psaní slohu. Když to tak vezmu, tak ve škole pořád sranda a legrace, čeká tě to tam na každém kroku. A co jste čekali? Když nad tím budete přemýšlet, škola je velká budova, kde je nacpáno spousta pubertáků a pár učitelů. Doufám, že jste nečekali, že když pošlete svoje děti do budovy, která je přečpaná strkajícími se a vyvádějícími dětmi, že vaše děti tam budou sedět v klidu a číst z učebnice. Jestli jste si to představovali takhle, tak to je mi vás líto. Vaše představy nebyly ani trochu správné. Když se dítě dostane do kolektivu vyvádějících dětí, začne řvát, házet různé věci, vtipkovat atd. Jinak řečeno škola na děti působí tak, jako na dospělého velké množství vypitého redbulu. Proto je ve škole vždy moc pohybu a dobré nálady.

Vika Katkina IX.B

Jeden den ve škole jsme měli hodinu tělocviku. Hráli jsme zrovna vybíjenou. Z našeho týmu zbyli dva hráči a soupeřům čtyři hráči. Míče lítaly okolo nás a o pár minut později jsem zůstal jako jediný v poli. Poslední hozený míč letěl na mě a trefil mě přímo do hlavy. Myslel jsem, že omdlím, ale na štěstí jsem se dokázal zvednout.

Další hra byla hadový provaz. Když jsme měli v úmyslu chytit posledního, všichni jsme se rozeběhli a jeden z naší lajny zakopl a my se všichni skutáleli na hromadu.

Byla velká přestávka a my s klukama jsme byli unavení a dostali jsme nápad, že si koupíme něco dobrého. Viděli jsme, že tam jsou poslední tři kusy tyčinek, a my byli tři. V tom nás zavolala paní učitelka, abychom odnesli sešity. Utíkali jsme rychle, abychom stihli koupit ještě ty tyčinky. Když jsme se vrátili, byli tam tři malí kluci a zrovna si kupovali ty tyčinky. Byli jsme našťvaní, ale zároveň jsme jim to přáli.

Adam Hoffmann VI.A

Haloween ve škole

Jednou, když se blížil haloween, jsme se rozhodli, že uspořádáme jeho oslavu pro děti z prvního stupně. Myslím, že to napadlo Aničku, a tak jsme se dohodli. Téměř každý ze třídy si našel masku. Já jsem se rozhodl, že se převléknu za upíra, ale nebylo to nic převratného. To Dárie byl ukázkový Drákula. Měl plášť, namalovaný obličej a řetěz na krku. Všichni jsme se smáli tomu, že v tom šel přes Riegrák.

Paní ředitelka nám nejdřív řekla, že to můžeme uspořádat ve sklepě, ale pak že na půdě, protože ve sklepě je moc velká tma a špína. S tím nedostatkem světla měla pravdu, ale špína byla i na půdě. Těm z vás, co nikdy nebyli na půdě naší školy, o ní řeknu pár vět. Je to prostě půda, kde je spousta trámů a špíny. Ale i spousta světla, protože mezi taškami jsou škvíry. A nesmím zapomenout na slavný hodinový stroj, který chce každý vidět (pohne se jednou za minutu a jinak nic nedělá). Uprostřed půdy vede dřevěná lávka, po které měly chodit děti. Ty začaly chodit asi po deváté hodině. Já jsem si lehnul na trám a každému jsem cvrnknul do hlavy, nebo sebral čepici, nebo tak něco. Dárie se schoval za hodinový stroj a občas vyšel ven, to jste měli vidět ty jejich obličej a občas i některý z nich utekl zpátky.

Po pravdě, ležení na trámu mě moc nebavilo, ale našel jsem si starej vysavač. To bylo ono. Lehl jsem si pod lávku, a když někdo šel, tak jsem ho zapnul a sáhnul po dítěti rukou. To se mi moc líbilo. Sice občas někdo špačkoval, hlavně ty starší, kteří nechápou srandu a nic neocení. Sice jsem byl špinavej od prachu, ale to mi nevadilo. Dokonce se lekla i naše třídní a tomu se říká úspěch.

Antonín Jedlička IX.A

Pak že ve škole není legrace

Naše třída se směje pořád, protože ta puberta s námi mlátí. To třeba minule při zeměpisu jsme se učili Afriku, že ve středu Afriky se chovají kozy, kluci a já jsme to samozřejmě pochopili ve druhém smyslu. Takže jsme se hned začali strašně smát a pan učitel měl co dělat, aby nás utišil. A když v hodině není čemu se smát, tak my si něco už najdeme. Smějeme se ve fyzice, matematice, němčině, ale jeden jediný předmět, ve kterém se nesmějeme, je angličtina. Při angličtině si nikdo nedovolí se zasmát. Hádejte proč?

Jaroslav Havrda VII.B

Škola nás baví?

Naše škola není z těch, ve které by se odučil daný počet hodin a šlo se domů. Naše škola patří k těm, které pro své žáky pořádají mnoho mimoškolních akcí. Naše každoroční zahraniční zájezdy a spaní ve škole už se staly tradicemi. Je příjemné si učení čas od času zpříjemnit výletem či akcí, odpočinout si, nabrat síly na další a další dny učení. Dá se říci, že v naší škole tvoříme dobrý kolektiv, se kterým je vždycky na jakékoli akci legrace.

Protože nejde o to, kde jsme, ale s kým jsme.

Vždy se dobře pobavíme, ale i sblížíme, není třeba už tolik času, který spolu jako Zš Na Smetance strávíme, tak bychom si měli vážit každé chvíle, kterou jsme spolu. Já jsem třeba zrovna teď nemocná, tak nejsem schopná tu vypisovat několikastránkové slohovky, ale pár vět, kterými poděkuji naší škole za lidi, které jsem díky ní poznala, dokážu sepsat vždycky!

Karolína Hrzánová VII.A

Zatracený vodovod

Když jsem ještě chodil do páté třídy, kde nás učila paní učitelka Hanková, stalo se v té třídě spousta vtipných příhod. Naše nádoba na tekuté mýdlo například spadla ze zdi a všechno mýdlo odteklo do umyvadla. Ale to nebyla ta nejvtipnější historka u nás v 5. A.

Jednou, myslím, že to bylo v listopadu, a myslím, že to byl čtvrtek, Stasja Ganea a Tomáš Likler si šli po výtvarce umýt ruce. Jakmile Tomáš otočil kohoutkem, tak se celé hrdlo vodovodu odporoučelo na zem. Potom začalo peklo. Voda stříkala všude kolem po celé třídě. Podlaha byla pokryta vodou. Jediná možnost v tu chvíli (vyučování už bylo skoro u konce) byla poslat rychlého posla (Jonáše Mulderera) k panu školníkovi a mezitím ve třídě pokrývat podlahu hadry, ručníky, houbami na tabuli a vůbec čímkoliv, co by všechnu tu vodu vysálo. Konečně přišel Jonáš i s panem školníkem, který vodovod opravil. A pak zazvonil zvonec a vyučování byl

konec.

Další den si všichni dávali moc velký pozor na ten „zatracený vodovod“, ale v pátek se nic nestalo.

Ale nevěřili byste, co se přihodilo v pondělí. Při hodině si šel Adam Řehoř umýt ruce a jen co se dotkl kohoutku, tak začala ze zdi znovu proudit voda. Vodovod zase spadl! A tak jsme zase poslali posla k panu školníkovi, zase jsme vodu vysušovali, jak jsme mohli, a pan školník zase vodovod opravil.

Naštěstí se nám vodovod pak už nikdy nerozbil. Ale hned všem říkám: „Dávejte si pozor na ty „zatracené vodovody“!!!

Matyáš Hamilton Hatcher VI.A

Jonáš a práskací kuličky

Když jsme byli, myslím, že v páté třídě, Jonáš přinesl do školy práskací kuličky. Ten den jsme všude všdycky hodili nějakou – třeba mezi houf holek. A když nás to omrzelo, tak jsme toho na nějakou chvíli nechali. Jenomže jsme zase začali, když jednu kuličku Jonáš hodil na záda Matese Hatchera. Začali jsme dělat experimenty- jako třeba házet si je na ruce, na obličej, nohy, a tak dále. Když jsme šli na záchod, viděli jsme Vaška ze čtvrtý, jak jde do kabinky a zamyká se. Takže Jonáš vytáhl práskačky a jednu hodil k Vaškovi. Jakmile udělala BUM, tak jsme slyšeli, jak zaječel a hrozně nahlas si prdnu. My jsme začali utíkat a přitom jsme se tak smáli, že jsme se sotva drželi na nohou, a Jonáš začal se smíchem říkat, že mu asi s tím kaděním trochu pomohl. A z toho plyne, pomáhejte svým kamarádům s kaděním. Ovšem vždy používejte práskací kuličky.

Matyáš Martinský VI.A

A pak že ve škole není legrace

Podle mě ve škole legrace je. Každý má nějaký svůj legrační zážitek. Já osobně jich mám strašně moc. Vybrala jsem si jeden, který vám teď povím.

Byla středa, a jak už to tak na začátku listopadu bývá, tak byli všichni rozespálí a hodně lidí chybělo. Když jsme měli mít zeměpis, řekl pan učitel, že půjdeme do jazykové učebny a že se budeme dívat na dokument o Šumavě.

Učitel odemknul jazykovou, my vešli dovnitř a posadili se do lavic. Nikdo nerozsvítil, abychom na plátno lépe viděli. Jelikož bylo venku hnusně a zataženo, tak ve třídě byla skoro tma. Jakmile pan učitel pustil film, všichni položili hlavy na lavice a zavřeli oči a během pěti minut celá třída usnula. Včetně mě. Asi jenom dva lidi zůstali vzhůru a dávali pozor.

Na konci hodiny nás všechny probudil zvonek. Když jsem vstala a rozhlídla se po třídě, všude jsem viděla jenom zívající tváře. Všichni jsme se začali smát. Bylo to vtipné, že celá třída spala. Je to určitě náš nový legrační zážitek ze školy. A myslím, že jsme všichni vděční panu učiteli, že nás nechal spát. Takže to je asi celý příběh. Další zase jindy.

Alexandra Hanáková IX.A

A pak že ve škole není zábava... aneb tenhle kluk ji zařídí

Fajn, fajn, fajn... nerada to uznávám, ale čas od času se opravdu dá i v té škole zažít nějaká ta sranda. Jako třeba před Vánocemi. Zkoušeli jsme na vánoční průvod po škole a jeden malý kluk, budeme mu říkat třeba K., za mnou přišel a řekl, že potřebuje nutně na záchod. Samozřejmě platí jedno zásadní pravidlo, když to řekne mně, musím s ním také na ten záchod dojít. Už jsme se dokonce převlékali do kostýmů. Už byl celý oblečený, ale když se vrátil, nemohla jsem si nevšimnout jeho naprosto kompletně mokré pravé nohavice. Vyjeveně na něj koukám a on hned začíná vysvětlovat. No, já jsem tohle a pak tamto a nakonec se stalo toto. Všechny děti lehly smíchy. Já nešťastně koukala na počůranou nohavici a slyšela mámu, jak volá, že už musíme jít. Nezbylo tak nic jiného než sundat tyhle kalhoty a půjčit mu jiné. Zatímco všichni měli srandu z toho, jak pozdě dobíháme na nástup a celí udýchaní se snažíme zpívat sóla, já měla komedii z toho, jak se K pořád snažil povolit tepláky, které mu byly asi o sedm čísel menší. A pak třešnička na dortu. I když to už jsou tři roky zpátky, na loňském soustředění jsem se mu pořádně pomstila. Soustředění se odehrávalo taky ve škole, i když jiné, v Kolovratech. Já jsem byla kapitán jeho týmu a měli jsme hrát VIP zprávy. Tak jsem K svlékla do trenek, přivázala ho k nafukovacímu balónku a nutila ho běhat sem a tam. K tomu jsme mu nagelovali vlasy na Elvise a musel řvát „I can be like a Wrecking Ball.“ Jo, bylo to hodně úspěšné soustředění.

Julie Galíková IX.A

Když se řekne škola, tak si představíte spoustu učení, nudu a někdy i u toho učení usnete. Ale i přesto je ve škole nějaká ta zábava. O přestávkách se bavíte s kamarády, Terka třeba učí Hanku tancovat, někdy si jen někam zalezete a čtete si nebo posloucháte písničky. O hodinách se zasmějete nad poznámkami učitelů, ale i nad našimi. O češtině třeba posloucháme vypravování od paní učitelky Černé, máme projektové dny a jedeme i do zahraničí. Šťastných vzpomínek mám spoustu, ale jen jednu sem napíšu. Bylo to v zimě asi tak před dvěma roky. Byli jsme na vánočních trzích na Staroměstském náměstí a vraceli jsme se do školy. S Terkou jsme šli vedle sebe a Kristýna Lhotová byla před námi. Šla zády dopředu a povídali jsme si. Za Kristýnou byly malé sloupy do silnice a my jsme si toho všimli. Terka varovala Kristýnu, „Pozor, sloup“ a Kristýna jen na to „Cože?“, otočila se a vrazila do něho. S Terkou jsme dostaly záchvat smíchu a prostě jsme se tomu nemohly přestat smát. I teď na to vzpomínáme.

Anna Haringová VIII.A

A pak že ve škole není legrace

U nás ve škole se každoročně pořádá přespání. Tuhle akci má každý žák nejraději. Když jsem byla v sedmé třídě, s mojí kamarádkou Míšou, Luckou a kamarádem Láďou jsme se na přespání přihlásili. Dozvěděli jsme se, že ve škole přespí i náš kamarád Kryštof Hoch. Strašně jsme se všichni těšili.

Paní učitelka rozdala papírky, na kterých bylo napsáno, co si s sebou vzít. Bylo nám řečeno, že sebou nesmíme mít energetický nápoj, my jsme si ho samozřejmě koupili.

Konečně nastal ten den a my jsme byli připraveni strávit noc ve škole. Ze začátku jsme vyráběli různé věci, pomáhali péct cukroví a koukali na filmy. Když nastala „večerka“ a všichni si měli už měli jít lehnout, domluvili jsme ses Láďou a Kryštofem, že se večer všichni sejdeme, až budou

všichni spát. Problém byl tom, že kluci spali v prvním patře a my v tělocvičně. Dali jsme si budíka na třetí ráno. Když nás budík vzbudil, zavolali jsme klukům, ale ti nám to nebrali. Rozhodli jsme se, že i tak půjdeme. Pomalu jsme se plížili okolo spících paní učitelek. Naše výmluva, kdyby se vzbudily, byla, že se jdeme napít do kuchyně. Když jsme se v dlouhém plížení a se strachem, že se paní učitelky vzbudí, dostavily ke kuchyni, volaly jsme klukům. Kluci nám to vůbec nebrali. Čekali jsme tam patnáct minut a oni stále nikde.

Ráno nám oznámili, že usnuli. Nějak jsme to neřešily, protože i tak jsme si to parádně užily.

Anička Hoffmannová IX.A

A pak že ve škole není legrace

Nic moc si nepamatuji, proto Vám budu psát o svém rodiči.

Jednoho dne si jedni kluci řekli, že se trochu pobaví. S klukama jsme vyráběli dýmovnici. Vzali jsme tenisový míček, který jsme rozdrobili na hodně malých kousků a zabalili je do fólie. Fólie byla většinou od cigaret, ale byla dobrá i od bonbonů. Vytvarovali jsme drobký ve fólii do takové placky a do ní udělali malou díрку. Poté jsme ten vyčuhující z dírky míček podpálili. A rychle uhasili. Vhodili jsme „výtvor“ do třídy. Bílý a zapáchající dým se brzy rozprostřel po celé třídě. Panečku, to ale bylo smradu. A my? Po nás nezbyla ani stopa. Hned jsme utekli, aby nás nechytili, a i kdyby nás chytili, tak co?

Po ukončení přestávky jsme se vrátili do třídy a do konce vyučování jsme seděli v tom smradu.

Nebo nás vždy zajímaly holky. Ve škole dívky nosily sukně (uniformy) a zvednout je by nemělo být tak těžké, ne? Vzali jsme kolík a na něj přivázali nit. Nit jsme drželi v ruce a kolík přidělali dívce zezadu na sukni. Teď ji stačilo jen předběhnout a nit si přehodit přes rameno. A co se nestane? Sukně se zezadu zvedla a kluci za dívkou měli krásný výhled.

Nebo – proč si nevystřelit z kamaráda? A nedat mu na židli špendlík (připínáček), nebo žvýkačku? Jednou jsme „si vypůjčili“ třídnici, do té naší se také zapisovaly známky. A ne všichni měli nejlepší známky. Tak jsme většinu známek přepsali. A úplně v klidu. Opravdovou známku škrtněš a vedle vymyšlenou napíšeš. A poté třídnici schovali, aby ji nikdo nenašel. Po pravdě jsme někdy sami zapomínali, kam jsme ji dali. Někdy se nám třídnice měnila i několikrát za rok.

Vše co tu bylo napsáno, neopakujte! Naši rodiče, neboli v mém vyprávění můj otec, si to mohli dovolit. Ale s námi by bylo vyřizování více. Je pravda, že naši rodiče měli dětství zábavnější.

Diana Krassina IX.A

Stáňovo zkoušení

Byl pátek 7.12. 2014 Stanislav byl vyvolán, aby řekl správné odpovědi na otázky. Otázka zněla: Co přenášejí radary. Stáňa řekl: Tak telefonní signál, televizní signál. A pak to přišlo. No, tak třeba, zácpy. Celá třída padla na zem smíchy. Paní učitelka mu řekla: Promiň, Stáňo, ale zácpy ne. Já jsem si v chvíli myslel: To jako, když seš v zácpě, tak zmáčkneš tlačítko a přeneses tě to někam pryč. Vypadalo to, že v tu chvíli ani Stáňa nevěděl, co říkal.

Školní legrace

Někteří říkají, že ve škole není legrace. No, ono se to možná nezdá, ale i ve škole se dá zasmát. Naše třída zažila spoustu "školní legrace".

Většinou to byly jen nevhodné otázky a špatné odpovědi, ale byly tu i velké věci.

Když jsem byl v první třídě na jiné škole, tak jsme měli s 1. B. spojené hodiny hudební výchovy a sedělo nás ve třídě kolem čtyřiceti dětí! Dokážete si to představit? Někteří měli svou židli, ale jiní museli sedět na lavicích. Připadali jsme si jako hejno sardinek.

Nebo v minulém školním roce! Z ničeho nic nám uprostřed hodiny spadlo ramínko z kohoutku. To byla paseka! Všude stříkala voda a nikdo nevěděl, co se to vlastně děje. Paní učitelka se v tu chvíli proměnila ve zkušeného velitele. Jednoho spolužáka poslala pro hadr a druhého pro pana školníka. A my ostatní jsme pomáhali vytírat tu potopu. Vše se nakonec dalo do pořádku, a i když to tenkrát moc legračně nevypadalo, dnes se tomu už zasmějeme.

Tak vidíte, legrace je i ve škole! A jestli se vám něco podobného stane, dobře si to zapamatujte, protože o tom třeba jednou také budete past.

Maxmilián James Hatcher VI.A

A pak že ve škole není legrace

Tento příběh bude o žákovi této školy, kterému se ve škole podařilo spustit hasicí přístroj.

Byl květen, školou už začínala proudit prázdninová nálada a učitelé už se začínali těšit na volno. Jednoho dne se však stala zvláštní příhoda. Když skončilo vyučování, dostali jsme se na oběd. Po obědě jsme postávali na chodbě u košů na tříděný odpad. Bavili jsme se a vykřikovali jsme. No a jak každý z nás zná, občas se něco přihodí. Ten žák se opřel o koš, ten povolil a on spadl na páčku hasicího přístroje, na kterém, nevím proč, nebyla pojistka. Ozvalo se hluboké zasyčení a chodbou se začal šířit bílý oblak, jako by se snažil upozornit, že se tady stalo něco, k čemu bychom se neměli přibližovat. No a my tři jsme bloudili v mlze, hledající jakýkoliv pevný bod, protože oblak dezorientace pokračoval dál do jídelny. Nastal zmatek a do mlhy vběhla paní hospodářka a hned po ní paní ředitelka. Žákovi se podařilo uprchnout a tajemství, kdo to byl, si škola odnese s sebou dál v čase. A z toho plyne ponaučení, že hasicí přístroje v naší škole jsou plně funkční.

Adam Drábek VI.A

Pozdě chodit, sobě škodit

Ve škole jsem zažila už tolik srandovních chvílí, že si rozhodně na všechny nevzpomenu. Tohle moje tvrzení vám potvrdí každý žák deváté třídy. My víme, proč to říkáme. U nás ve třídě rozhodně není nuda. Já například jsem při psaní tohoto článku do Smetánku spadla ze židle. Zvláštní že? No vlastně ani ne vzhledem k tomu, že sloh máme první hodinu v pondělí. Neznamená to sice, že každé pondělí padám z ničeho nic na zem, ale když se nestane nic

takového, přesto se máme čemu smát. Pozdní příchody, proč je to důvod se smát? Smějeme se vlastně výmluvám, proč zrovna já jdu pozdě. Každý z nás má super výmluvu a podstatou je: není to moje vina.

Nejsem jediná, která chodí pozdě do školy, i když jsem se poslední dobou zlepšila. Moji drazí spolužáci na tom nejsou o nic lépe, samozřejmě ne všichni. Jeden z nich přijde každé pondělí pozdě, a kdo by nechodil, vždyť v pondělí se nejhůře vstává. Každý známe výmluvy jako: byla jsem u doktora, zaspala jsem, ujela mi tramvaj, nestihla jsem autobus, mamka mě zapoměla vzbudit, učila jsem se až do rána a kvůli tomu jsem zaspala a mnoho dalších. Mezi těmito všemi se najdou i velice originální výmluvy. Jako například: Dobrý den, paní učitelko, omlouvám se, že přicházím pozdě, usnul jsem v metru. Další perličkou je: Omlouvám se, ale v samoobsluze byla moc dlouhá fronta, nebo také: nezlobte se, ale nám se doma zastavily hodiny a já jsem si myslel, že se ještě neblíží osmá. Nejlepší a nejupřímnější výmluvu, kterou jsem slyšela, mi vyprávěl táta. Když jeho spolužák jednou přišel pozdě, řekl: Dobrý den, já se omlouvám, že jdu pozdě, ale já jsem ráno vypnul budík a naši nebyli doma, tak jsem tady. Nevím, co na to řekla paní učitelka, ale já bych ho za odvalu ani nezapsala do třídnice.

Milena Sýkorová IX.A

A pak že není ve škole legrace

Minulý rok 2013 byl velmi zajímavý. Rozhodli jsme se, že uskutečníme Halloween pro malé děti. Byla čtyři stanoviště: tvorba masek, malování, překážková dráha a nakonec stezka odvahy.

Nejlepší byly naše kostýmy, já jako zombie celý od krve, Darie upír a tak dále. Když prvňáčci procházeli stezku odvahy, tak jsme na ně byli malinko mírnější, než jsme byli na pátáky.

Já jsem ležel na lavičce a dělal, že jsem mrtvý. Když mě obcházeli, tak jsem sebou cuknul a zařval. Utíkali, co to šlo, protože se hrozně moc báli. Poté, až všichni proběhli, přesunuli jsme se na zbylá tři stanoviště. Já jsem byl u překážkové dráhy, musím teda říct, že mě to moc nebavilo. Když všechno skončilo, tak jsme se převlékli a šli jsme domů.

Ladislav Žáček IX.A

A pak že ve škole není legrace

Každý rodič uvažuje, že když pošle své dítě do školy, tak že pro něj začnou povinnosti a skončí to jeho blbnutí doma a každodenní sledování televize. Jenže časem si rodič začne uvědomovat, že všechno nebude tak, jak si to představuje. Děti sice ty povinnosti mají, ale nechce se jim do toho. Ve škole poznávají nové lidi, které je něčím zaujmou, a každý se chce nějak předvést.

O přestávkách asi nedělají to, co by si rodič přál např.: v mladších třídách to přece jen ve srovnání se staršími vypadá ještě docela dobře.

Ale když se přemístíme do 4. - 9. ročníků, tak zjistíme to, co nevědí ani učitelé. O přestávkách zde létají všemi směry školní svačiny, a kdyby tohle zjistili naši učitelé a rodiče, tak by to zřejmě nepochopili, je to přece jenom divný způsob vyjádření naší zábavy. Ale jak už to tak bývá, tak se přece jenom nějaká informace dostane do sborovny a pak celou hodinu posloucháme o tom, jak je to špatné a v případě, když pedagog se nás zeptá „kdo to začal?“, tak se všichni pohledem

shodneme na tom, že to v uvozovkách „nevíme“. Samozřejmě pak musíme uklízet všichni třídu, ale aspoň jsme se během přestávky pobavili, bereme to s humorem.

Sofie Repecka IX.A

Stavby ve fyzice

Každý den se do školy netěším, ale někdy se tam pobavím.

Při hodině fyziky jsme dostali za úkol postavit co nejzajímavější stavbu z fyzikálních pomůcek. Rozdělili jsme se na několik týmů a každý tým dostal svůj kufřík s pomůckami. Náš tým se rozhodl postavit lanovku. Když jsme byli v polovině stavby, najednou se kolem začaly ozývat hlasité zvuky. Když jsem se otočil, celá stavba vedlejšího týmu ležela na zemi. Stejně to bylo se všemi stavbami. Žádná z nich nevydržela déle než pár minut. Do přestávky nebyla dokončena ani jedna stavba, žádný nadějný fyzik ani architekt se mezi námi zřejmě nevyskytuje, zato umíme týmově spolupracovat.

Filip Salač VII.A

A pak že ve škole není legrace

Když jsem byl menší, myslel jsem si, že ve škole není legrace. Jóóó, to jsem se šeredně pletl. Nechci být škodolibý, ale co to říkám, většinou se smějí spíš ostatním. To ale neznamená, že si nikdy nedělám legraci ze sebe, ale to asi nikoho nezajímá. Tak zpátky k příhodě.

Hodně se většinou nasmějí při testu z němčiny, protože vždycky někdo řekne, že se mu to nevejde na papír a učitelka odpoví „Papír má dvě strany, na které se dá psát“. To je podle mě hodně vtipná příhoda. Samozřejmě bývají vtipné taky historky, které vypráví učitelé a učitelky.

Do tohoto Smetánku jsem chtěl napsat nějaké mé příhody, ale bohužel žádnou nenapíšu, a ne proto, že si žádnou nepamatuji, to rozhodně ne, ale proto, že nevím jakou příhodu vybrat. Ano, já vím, že je to špatná výmluva, ale lepší mě nenapadla.

Tomáš Kalous IX.A

Měl jsem v Petrohradě kamaráda, který měl na vysvědčení samé čtyřky. I když nemám rád lidi, kteří mají špatné známky, on byl takovou výjimkou.

Jednou jsme psali diktát z ruštiny, ten byl fakt těžký. Doufal jsem, že můj kamarád přijde, ale on nepřišel. Po hodině jsem mu zavolaal a zeptal se ho, kde je. Odpověděl mně stručně - v knihovně. Byl jsem překvapen tím, že je zrovna tam. Mohl být všude, ale ne v knihovně! "Proč seš v knihovně? Co tam děláš?" zeptal jsem.

"Sedím tady pod stolem a čekám na další hodinu," odpověděl mně tiše.

Poslední hodinu jsme měli literaturu. Máme stejnou učitelku na ruštinu a literaturu. Seděli jsme na konci třídy a hlučně se smáli. Uviděla ho a zavolala k tabuli. On se rychle schoval pod stůl a vykřikl, že není ve škole.

Vadim Protsenko IX.A

A pak že ve škole není zábava

Ve škole jsou největší zábavou přestávky. Když zazvoní na první přestávku, všichni ještě spí. Takže zábava je zatím malá. Ale o druhé dvacetiminutové přestávce, už je zábava v plném proudu, všichni se honí, povídají si, občas hrají karty. No ale já trávím přestávku úplně jinak. S kamarádem si užíváme přestávku tak, že jde každý na druhý konec školní chodby. Když jsme každý na druhé straně chodby, oba dva se proti sobě rozběhneme. Ve chvíli, kdy jsme od sebe metr, vyskočíme do výšky a dotkneme se břichy. Až nás to omrzí, jdeme do třídy sníst si svačinu. O třetí přestávce hrajeme mětečko Palermo. O čtvrté přestávce už jsme unavení. O páté přestávce se těšíme domů. No a oběd, ten je za odměnu.

Jonáš Mulderer VI.A

Jak vypadá prase bradavičnaté?

Byl normální den, všechny děti šly do školy, až na líného Davida. David byl líný, nepořádný a zlobivý. Neměl rád školu. Maminka mu řekla, že má jít hned do školy, David sice nechtěl, ale přesto se oblékl a šel. První hodinu měl český jazyk. Ta ho ovšem, stejně jako ostatní předměty, nebavila. David šel do třídy a sedl si na svoje místo. Zazvonil zvonek a paní učitelka vešla do třídy, všechny děti vstaly. Paní učitelka řekla: „Posaďte se a otevřete si učebnici na straně 46 cvičení 5.“ Děti si otevřely učebnice a paní učitelka vyvolala Kubu, aby přečetl zadání. Kuba přečetl zadání: „Přečti a řekni, kde je chyba.“ Paní učitelka vyvolala Davida, aby přečetl první větu. David začal číst: „Děti šly koupit ovoce.“ David řekl: „Špatně je koupit, koupit se píše s Y.“ Paní učitelka řekla, že je to špatně a ať to zkusí znovu. Celá třída se začala smát, že David nevěděl, kde je chyba. Paní učitelka řekla: „Tíše!“ David zčervenal a zkusil to znovu. A poté se opravil: „Špatně je šli, protože ty děti šly.“ Paní učitelka řekla, že to má správně. A najednou se Kuba přihlásil a zeptal se, jak vypadá prase bradavičnaté a že je asi hnusný a že ho nechce vidět. Paní učitelka zavtipkovala a řekla: „Viděl ses někdy v zrcadle?“ Tak nějak vypadá prase bradavičnaté.“ Celá třída vybuchla smíchy a David si řekl, že škola není jenom učení a nuda, ale i legrace. A od té doby se stalo mnoho dalších legračních příhod. David už do školy chodil rád jako všechny jiné děti.

Linda Tranová VI.A

I ve škole je zábava

Má povídka je o tom, jak jsme jednou s kamarády o přestávce rozebírali Křováky. Aby bylo jasno, Křováci jsou kmen z Jižní Afriky. No zkrátka něco pro nás. Adam vymýšlel vtipné připomínky k tomuto kmenu. Možná vám to tak vtipné nepřijde, ale pro nás to byl boží dar v podobě srandy. Dokázali jsme se smát klidně i celý den nad jednou pitomostí, kterou byli Křováci a Pulí. Pulí je podle Adama mládě Křováka. Dřív jsme totiž brali Křováky jako zvířata. Dnes už samozřejmě víme, že to jsou lidi v podstatě skoro stejní jako my. Vlastně jsme já Filip a Adam zvětšili svůj mozkový rozvoj o pár vln na víc. Vlastně nejde o to, co je teď, jde o to, co bylo dřív. Při té randě. No s Křováky jsme začali hlavně proto, že jsme se já s Adamem moc nemuseli. Proto mi jednou řekl, že jsem křovák, sice jsem mu za to dal přes pusy, ale to ho nijak netížilo. Potom jsme se začali kamarádit a všichni jsme se o těch Křovácích něco dozvěděli a na základě toho, co pro nás bylo vtipné, jsme se jim tedy smáli.

Budu zde psát o spaní ve škole, protože to celou dobu byla legrace.

Všichni jsme se sešli v 17:30 a ve chvíli, kdy přišla paní učitelka Černá se seznamem účastníků spaní ve škole v ruce, si všichni vzali netrpělivě do ruky tašky a čekali, než se ozve jejich jméno, aby mohli jít si dát bundy na háček a připravit si karimatku a spacák do tělocvičny. Když už všichni měli svoje místa připravená, paní učitelky poprosily, jestli by nemohli starší žáci jít pomáhat učitelkám na jednotlivá stanoviště. Já a ještě moje 2 kamarádky jsme šly pomáhat paní učitelce Šimurkové a paní učitelce Portešové dělat vánoční ozdoby na stromeček, ostatní šli pomáhat péct vánoční cukroví, nebo pomáhat na keramice. Kdo by tušil, že skládání anděličků z papíru je celkem zábava. Každá jsme jich složila celkem asi 5 a potom jsme začaly dělat papírové kroužky. Potom jsme šly pomáhat k paní učitelce Černé dělat papírové ryby. To byla taky zábava, ale za chvíli nám oznámili, že máme jít do jídelny na večeři. Byl vepřový řízek s chlebem a okurkou. Poté jsme šli zpátky do tělocvičny a zpívali jsme koledy. Potom nám pustili film Zloba – královna černé magie a měli jsme jít spát. Všichni si ale ještě povídali, včetně mě. Já jsem usnula až někdy v 1:30 a vstala jsem přibližně v 6:30. Když jsme vstali všichni, měli jsme snídani a pak jsme už mohli jít domů.

Pro mě to bylo první spaní ve škole a nikdy na to nezapomenu. Byla to fakt legrace a těch 5 hodin spánku za to stálo.

Jana Didyk VII.A

Matesova nepozornost

Byla čeština, já se těším na přestávku. Paní učitelka mě vyvolala, řekl jsem jí dvě věty z učebnice a vyvolala Matese. Ten však neodpovídal. Kreslil si auta. Paní učitelka mu to vzala a řekla, tak volkwagen, ten neprobíráme. Celá třída se smála a potom se pokračovalo.

Po delší době byl znova vyvolán Mates, ale ten si tam psal úkoly. Tomu se začala třída zase smát, ale to, co nastalo poté, byl vrchol. Paní učitelka mu sebrala sešit a řekla: "Matesi, pokračuj ve čtení", pak "Matesi, jsi tu?" A Mates na to: "Já vím."

Tomu jsme se smáli do konce hodiny a smějeme se tomu dodnes.

Michael Hrubý VI.A

A pak že ve škole není legrace

Ve škole je někdy fakt pořádná legrace. Ve škole mám přátele a s nimi se někdy dobře pobavíme. Například jsme nedávno jeli na školní výlet do Německa. Byla to fakt dobrá zábava. Celou cestu tam a zpátky jsme si povídali a vyprávěli vtipy. Ve třídě je také velká zábava, zvláště s paní učitelkou Ivanou Černou. Skoro vždy si z nás dělá legraci a pomáhá nám, když máme nějaké problémy. Ve škole sedím v lavici s mým nejlepším kamarádem Matyášem Brychem. Je moc dobrý kamarád. To je asi vše, co mě napadlo napsat do tohoto Smetánku.

Danila Katkin VII.A

Pak že ve škole není zábava, no jak pro koho

Bylo úterý 14.1.2014, jako každý normální školní den jdeme do školy a učíme se. Měli jsme 6 vyučovacích hodin, 5. hodina byla čeština a to jsme měli paní učitelku Černou a 6. hodina byla němčina s paní učitelkou Burešovou. O češtině jsme docela zlobili a hlavně jsme žvýkali žvýkačky. Hodina byla ukončena a já s Naty jsme mazaly tabuli, no a prostě jsme blbly. S Naty jsme po sobě házely houbou a ona mi ji hodila na světlý svetr, tak jsem ji honila, že jí to oplatím, Naty vyběhla na chodbu a přivřela mi dveře a já si doslova a do písmene nabodla paži na kliku, ještě ten den jsem si vzala nový svetr. Samozřejmě krve jak něco, všichni kolem ztichli a divili se, co to je, protože prostě není normální, by se člověk dokázal nabodnout na kliku od dveří, zvláště když je placatá a zahnutá. Ucítla jsem strašnou bolest a v ruce mi tepalo, tak mě Naty odvedla za učitelkou. Po cestě jsme byly děsně vystrašené, obě dvě. Zrovna míříme k ředitelně a objeví se před námi paní učitelka Černá a diví se, co to je. Tak mě vzala za panem zástupcem a já si sedla do křesla. Hned se všichni ptali, co se stalo, no a byl z toho hrozný zmatek. Paní učitelka Černá mi musela roztrhnout svetr, aby se k té ráně dostala, toho svetru mi bylo líto. Dala mi na to obvaz a pamatuji si, že jí z toho nebylo zrovna nejlépe, bylo to totiž nechutný - díra a hodně krve. Mezitím pan zástupce zavolal sanitku a mé mamce, která byla ve škole hned. Přijela sanitka a nastoupily jsme do ní s mámou a odvezli nás do Motola. Když jsme přijeli, tak zase výslech, co všechno se stalo. Vezli mě na šití, bála jsem se. Doktoři mi píchli injekci na umrtvení ruky, aby mohli zašít tu díru a nebolelo mě to. Zašili mi to a jela jsem domů. Řekli mi, ať jsem v klidu a nedělám nic. Druhý den jsem musela na kontrolu. Řekli mi, že mi dají sádro, že je to zlomené, nebo že je něco se svalem, takže mi ji dali a den poté jsem už šla do školy. Tak a takto končí můj článek do Smetánku. Chtěla bych poděkovat paní učitelce Černé za výbornou péči, než přijela sanitka. :-)

Bára Kopecká VIII.A

Když je poslední hodina vyučování, tak už všichni koukají na hodiny a potom letí na oběd. Tam budeme ještě chvíli čekat ve frontě. Už ve frontě se občas něco stane, třeba strkanice. Potom jen dostaneme jídlo a jdeme ke stolům. Tam se najíme a popovídáme si. Ale jednou, když byly hranolky, tak jsem si půjčil solničku. Jeden kamarád si ji chtěl taky půjčit.

Já jsem mu ji dal a on mi ji vysypal na hranolky. No, moc rád jsem za to nebyl, ale všechny ostatní to pobavilo. Potom se oblíkneme a jdeme ven.

Před školou si zahrajeme hry nebo si povídáme. Dřív jsme si hráli s kamarádem na vyšetřovatele a občas jsme měli problém kvůli špehování.

Včera jsme se koulovali před školou, byla to zábava. Trefili mě do ramene, břicha a hlavy, já jsem je trefil do zad a hlavy. Jednoduše, s přáteli je vždycky zábava.

Naše vtipné hodiny

Úplně nejraději mám hodiny zeměpisu a anglického jazyka s panem učitelem Freudlem. Myslím si, že je to nejlepší učitel na celé škole. Ze všeho si může udělat srandu a to se mi líbí. Učitel Freudl dokáže rozesmát celou třídu humornou poznámkou.

Také se ale zasměju na hodinách matematiky. Paní učitelka Paďourová neustále opakuje pořád ta

stejná rčení, a to jsou v uvozovkách, lidově řečeno, různé tvary slovesa naxeroxovat, výborně a zítra mi to ukážeš. Z těchto slov dokáže učitelka Paďourová udělat velmi vtipnou větu. Tak tady jsem vám v uvozovkách naxeroxovala domácí úkol. Nebo tomuto říkáme lidově řečeno lomený výraz a dáme si ho s opama. (opačné výrazy).

Paní učitelka Paďourová je hodná, protože se o nás stará. Sama z dobré vůle nám připravuje dobrovolné domácí úkoly z matematiky.

Abych to shrnul. Na škole je spousta dobrých učitelů, ale tyto dva mám nejraději.

Miroslav Obrman IX.A

A pak že ve škole není legrace

Myslím si, že je. Ale zažili jsme jí tolik, že už ani nevím, o čem všem psát. Jelikož mezi hodinami je relativně dost času na jídlo, pití, záchod atd, ale my tohle vše převážně vykonáváme o hodinách, vzniká velká hora času, která je nevyužita. V tom případě trávíme hodně času na chodbách. Někteří obyvatelé naší třídy s sebou navzájem mlátí o skříňky, někteří jen tak nečinně postávají a dýchají čerstvý vzduch, protože, jak všeobecně známo jest, v naší třídě to opravdu nepříjemně voní. Někteří, které nechci jmenovat, na chodbě postávají a společným svoláním žáků z nižších ročníků se snaží vytvořit jakou si hranici „proti ženám,“ nebo stojí a velmi důrazně dávají tělesnými pohyby najevo, že mají jednou tak větší výšku než my, občas také naši třídu zasvěcují do dob samotné 2. světové války a doby sovětských svazů (za což jim paní učitelka Jehličková může poděkovat, protože i právě díky těmto lidem mám o takových věcech relativně kvalitní přehled). Občas se také stane, že nejmenovaná žena přistoupí k oknu, velmi pronikavým a všepřítomným hláskem začne volat dolů na školkovské děti „Ahoj Tomášku, tady je moje miminko!“ a tak dále, nebo stojí, a mává. Pro upřesnění - není to její miminko, ale bratránek :D. Občas se do našich hrátek zapojí i žáci z nižších ročníků, ovšem převážná většina stojí s otevřenou pusou a mlčky se modlí, ať takhle v 9. třídě nevypadají oni. Nicméně si všichni budeme na konci školního roku moc chybět, protože to vše je ze srandy, a ačkoli občas to skončí průšvihem, tohle se nám na střední škole prostě nestane.

Adéla Machálková IX.B

Klouzání na pet lahvích

Já napíšu o tom, jak jsme se v 6. třídě klouzali na pet lahvích. Když jsem se nudil, tak jsme s Helenou vymýšleli různé věci, které by nás mohly bavit. Tak jsme vymysleli klouzání se na pet lahvích. Byla to moc velká zábava, tak se k nám přidal Filip a Merlin. Pokaždé někdo spadl, ale pokračovali jsme v tom. Pak se k nám připojil i Sebastian. No, klouzali jsme se tak, že ten, který se chtěl klouzat, si stoupl na pet lahev a osoba, která chtěla tahat, tak chytila osobu, která se chtěla klouzat, a tahal ji nebo jeho za ruce. I když nás několikrát upozornili učitelé, že to nesmíme dělat a taky nám zabavili láhev, tak jsme si nedali říct. Pak došla naší paní učitelce třídní trpělivost, nejen že nám zabavila lahev, ale taky jsme dostali poznámku. Od té doby nás přešla veškerá chuť to opakovat.

Adam Potomský VII.A

I ve škole může být sranda

Ano, ve škole je pro hodně lidí nuda...

Jeden den se to ale rozhodně změnilo. A byl to zrovna můj teprve druhý den ve škole. Byl to prakticky normální den, do té doby, než nějaký nejmenovaný člověk vylil vodu na podlahu před hnědými skříňkami na konci třídy, a nehlásil se k tomu. Pamatuju se, že jsem šel zrovna z hodiny angličtiny, kterou mám tak rád. Když jsem ale přišel do třídy, čekalo mě překvapení v podobě kluzké kaluže, po které jsem se bravurně sklouznul. Ozval se zvláštní otřes místnosti. Samozřejmě byl jsem to já. Se smíchem jsem seděl ve vodě a držel si rozbitý nos. Začal se smát každý, kdo viděl můj loping s trojitou vývrtkou, který byl tak perfektně provedený, že jsem přesně trefil ty zmiňované hnědé skříňky. Přiběhla paní učitelka Jehličková a říká: „A jéjej, to bude na šití!“ A poslala mě domů. Naštěstí se nic nešilo a já si pamatuju do teď můj zážitek z nové školy.

Jan Košťál VIII.A

Den krizových situací

Byl to den jako každý jiný. Ze začátku jsme se učili, ale pak začalo zvonit na poplach a my museli opustit školu. Na štěstí to byl jenom cvičný poplach. Potom, co jsme obešli jeden blok, nastoupili jsme na školní hřiště. Dozvěděli jsme se, že se dnes neučí. Hurááá. Dnes bude branný den s Městskou policií. Potom jsme se po třídách rozešli na připravená stanoviště. Byla tu zdravotní sestra s první pomocí. Hned vedle v tělocvičně měli stanoviště hasiči. Učili jsme se transportovat raněné z budovy, osvěžili jsme si záludnosti v pravidlech silničního provozu. Seznamovali jsme se s uniformami jednotek záchranného systému a probírali jsme zásady bezpečného pohybu po městě. Všechna stanoviště se mi líbila. Byl jsem požádán o pomoc na stanovišti, kde se hovořilo o nebezpečných předmětech. Třídy dostaly krátké testy a vyplnily je, stejně jako na všech stanovištích. Každá třída dostala i test slovní a měla určit, zda vidí hračku nebo zbraň. Na výběr byly: samopal Škorpión, automatická puška vz. 58, dvouhlavňová brokovnice, puška čz. vz. 24 a pistole čz. vz. 75. Plastový byl pouze Škorpión, který se vždy určil za plastovou hračku. Všechny třídy určily čz. vz. 58 jako hračku, protože byl částečně plastový. Učili jsme se postupy při nálezech nebezpečných věcí.

Po skončení Dne krizových situací jsem cestou ze školy nevěděl, jestli se mám koukat pod sebe, kolem sebe nebo na oblohu. Ale na konec se nic nestalo. Těším se, co na nás vymyslí příště.

Michal Jandera VII.A

Když jsem přišla na novou školu, cítila jsem se hrozně. Málo jsem rozuměla, a když jsem zkusila mluvit, nikdo nerozuměl mně. Těžko jsem si zvykala na nový jazyk. Do českých vět se mi pletla slova z ruštiny. Jednou jsem se bavila s kamarádkou a řekla jsem jí: „Bolí mě život.“ V ruštině slovo život znamená břicho. Moje kamarádka si myslela, že mám nějaký psychický problém. Měla o mě strach. Musela jsem jí dlouho vysvětlovat, co jsem chtěla říct. Nakonec se mi to podařilo.

Anna Bobruškina VII. A

A pak že ve škole není zábava

Ve škole se člověk baví, protože tam má své kamarády. U nás ve třídě je zábava hlavně o přestávce, i když se bavíme i o hodinách.

O přestávkách děláme různé blbosti. Třeba se navzájem provokujeme nebo si házíme s penálem.

Někdy hrajeme na telefonu, a když nás čeká písemka, tak se o přestávkách učíme, abychom nedostali špatnou známku.

Hodně zábavy je i na hodině tělocviku, třeba když hrajeme vybíjenou. Ve škole se těším hlavně na kamarády, bez nich by tam sranda nebyla.

Martin Gudenko VIII.A

Legrand a ve škole

Většina „zábavných“ vzpomínek Na Smetanku se mi vybaví, když Štécová padá.

Spadne minimálně dvakrát denně, nebo se někam praští, ať už když dělá kliky, nebo schází ze schodů a spadne z lavičky.

Záchranou našich dnů ve škole je jednoznačně Snapchat, na něm strávíme celé hodiny a ještě nás to nenudí. Většina lidí si o nás myslí, že asi nejsme úplně normální, ale nám to nepřijde zvláštní. Ze všech škol, kam jsem chodila, si určitě budu Smetanku spojovat s nesčítelným množstvím vzpomínek a příhod, co se staly, i když 90% z nich by ani nemohla být takhle veřejně vypuštěna. „Švanda“ je ale i o hodinách s určitými učiteli, někteří jedinci naší třídy říkají „squat“, někteří tam ani nechtějí chodit díky „přirozenému oděru určitých osob. Vtipný je i to, jak se nedokážeme na ničem shodnout a vždycky všechno končí hádkou, nebo i fyzickým násilím. Jenom málo učitelů toleruje naši povahu, za to jim děkujeme.

Vždycky mě nejvíc baví házení příloh po lidech, naše divný taneční kreace, zpívání, Olíviin smích a i ten Snapchat, i když ostatní lidi to asi nebaví tolik co nás.

Veřejně bych chtěla poděkovat všem, co se podílejí na záchraně často nudného a předlouhého školního dne.

Kateřina Hejná, IX.B

Jeden den mě napadlo, že nepůjdu po svezích čapách, ale porazím na koloběžce. Jenže naklapala regna a kaltna a já hamoval a měl boračku.

Někdo na mě hodil čučku a bez helpnóti odklapal. Spadl jsem na ciferník a klepeto. No musel jsem docorat do bódy po svezích čapách. Hafó mě to bolelo. Po bódě jsem s fotrem doklapal do špitlu. Jedno klepeto jsem měl zlomené. Nemůžu pořádně bagrovat a vošolnovat.

Je to v ponoru, ale já na to mastím.

Jeden den mě napadlo, že nepůjdu po svých nohách, ale pojedu na koloběžce. Jenže přišel déšť a zima a já zabrzdil (smyk) a měl nehodu.

Někdo na mě hodil pohled a bez pomoci odešel. Spadl jsem na obličej a ruku. No musel jsem dojít do školy po svých. Strašně mě to bolelo. Po škole jsem s tátou došel do nemocnice. Jednu ruku jsem měl zlomenou. Nemůžu pořádně jíst a oblékat se.

Je to špatné, ale já na to kašlu.

Jakub Kovařík VIII.A

Vánoční besídka

Stejně jako každý rok, tak i letos jsme před prázdninami měli vánoční besídku. Já jsem bohužel přišla do školy později, protože jsem byla na kontrole u zubaře, ale z toho, co mi vyprávěli spolužáci, jsem pochopila, že byla docela legrace. Ještě první hodinu jsme se měli normálně učit, ale když při příchodu učitele celá třída vstala a začala zpívat koledy, předali jsme vyrobená přáníčka, nabídli cukroví a nápoj, tak jsme dosáhli svého cíle a neučili jsme se!! Přišla jsem sice až po druhé hodině, ale i tak jsem spoustu legrace stihla. Dárky, které jsme si následně rozdávali, jsme si nadělili pod naši vánočně ozdobenou klívii. Povídali jsme si, co budeme dělat o prázdninách, jedli muffiny (byly moc dobré) a ostatní cukroví, které maminky napekly, tančili jsme, někteří kluci hráli karty, šachy a jiné hry, holky si spíš povídaly a ukazovaly vzájemně dárky, které dostaly.

Tento den se mi líbil a moc jsem si ho užila. Už se těším na tu letošní besídku!!

Kateřina Procházková VII.A

Když jsem chodila do 1. třídy, tak jsem ještě nevěděla, jaký je rozdíl mezi r a l. Neuměla jsem je vyslovovat, četla jsem to obráceně. Paní učitelka mě neopravovala, ale o přestávce mi pomohla kamarádka Anežka. Vyslovovala r mockrát za sebou, abych si to zapamatovala a naučila se ho vyslovovat. Mně to ale nešlo, pořád jsem říkala l. Anežka mi řekla, že si to mám trénovat doma. Já jen kývla hlavou. Po škole jsem šla domů a udělala si úkoly. Potom jsem se koukla na hodiny a měla jsem ještě dost času, tak jsem začala trénovat to r. Najednou mi to naskočilo a už jsem to uměla.

Druhý den jsem to řekla tátovi, ten mě pochválil, ale chtěl to taky po sestře. Dal jí celý den, aby se to naučila. Když máma a táta odešli, sestra se na to vykašlala. Odpoledne táta zavolal a chtěl vědět, jestli sestra už umí to r. Sestra chtěla, abych za ni to r vyslovila do telefonu, já to udělala a táta byl spokojenej.

Jana Chen VII.A

Jednou mi táta vyprávěl, že ve škole při chemii dělali pokus s nějakou látkou, která po styku s vodou vytvoří černý dým. Asi po 20 minutách tátu napadlo, co by se stalo, kdyby hodil celý tác té látky do umyvadla napuštěného vodou. Když se učitelka ohlédla a šla někomu pomoci, vzal tác s látkou, ukryl ho pod lavici a řekl učitelce, že si jde umýt ruce. Vzal tác, napustil umyvadlo a dal do něj tác s tou látkou. Celou třídu zahalil obrovský oblak černého dýmu, učitelka řvala a odběhla do ředitelny. Dostal za to trojku z chování, nutno dodat, že jediný rok, kdy měl z chování jedničku, byla 1. třída.

Alena Krčková VII.A

A pak že ve škole není legrace

Jednoho dne byl ve škole pravěký den a měli jsme si vybrat partnera, já si nemohla vybrat, tak ke mně přiřadili jednoho kluka jménem Oliver Vičar. Měli jsme si vybrat pravěké děti a vybíral Oliver, on vybíral samozřejmě kluky, takže jsem byla ve skupině se samými kluky, kteří vymysleli název skupiny „homokuřata.“ Sice ti kluci byli někdy trošku blázniví, ale stejně s nimi byla často legrace. Fotili jsme se tam, říkali legrační zvuky pravěkých lidí, vyráběli z hlíny venuši a mnoho dalšího. Moc se mi to líbilo. ☺

Ines Cherifová VI.B

Jízda v autobuse s paní učitelkou třídní

Jednou, když jsem jel s paní učitelkou třídní v autobuse, začal jsem jí vyprávět o jedné hře, co hrají na počítači. Vyprávěl jsem jí to asi dvacet minut, potom zjistila, že přejela zastávku, na který chtěla přestoupit. Pak jsem jí řekl, že za pět minut může zase přestoupit, ale i tam zapomněla přestoupit. Tak nakonec vystoupila na Roztylech, což je o 6 zastávek dál. Ve škole druhý týden lednu 2015 mi učitelka navrhla, abych o tom napsal do Smetánku.

Andy Volvach VII.A

Super veselá škola

Když vstoupíte do útroby školy Na Smetance, první, co uslyšíte je linoucí se smích z chodeb školy. Většina učitelů se na vás usmívá, když přijdete, smějou se atd. Když přijdete k 9.B, tak dostanete každodenní záchvaty smíchu, které se nedají jen tak zastavit. Při každé hodině je tady veselo. Prostě jsme třída, která tvoří na této škole nejlepší zábavu, z které se každý ze srdce zasměje. Ať už je to z naší blbosti, za kterou se nám smějí i sami učitelé, nebo když někdo řekne něco legračního, tak se z toho můžeme potřáhat smíchy. I teď když píšu, je v naší třídě super vtipná sebevědomá atmosféra. Zase se tady každý směje, spolužáci si povídají mezi sebou. Každý se usmívá holky, kluci i paní učitelka se někdy usměje na nás žáky, před chvílí vypukl šílený holčičí smích, nevím, co se stalo, protože jsem byl zabraný do psaní tohoto textu do Smetánku. Ale stálo to za to, všechny holky se smály i paní učitelce rozzářil úsměv tvář. Z této třídy číší čistá energie, která dodává každému z nás energii na celý den. Ale co se děje při přestávkách, to je věc, tady je tolik čisté energie z legrace, že by se dala krájet. Prostě tady z naší třídy uslyšíte celý den, ať už je to během hodiny nebo při přestávkách smích. I díky tomuhle rád chodím do školy, když je tady ve třídě legrace, tak to učení je hned zábava, prostě s kamarádama je všechno lepší. Díky tomu uteče školních 5 dní jako voda, teď si vzpomínám na pondělí a další dny a říkám si, jak to uteklo.

Karel Červenka IX.B

Vánoční besídka

Týden před Vánoci jsme měli ve škole besídku. Místo stromečku jsme měli palmu, kterou jsme ozdobili, a pod ní bylo spousta dárků pro celou třídu. Někdo se staral o úpravu třídy, jiní zase, aby bylo co pít a jíst, a někteří měli na starost úklid. Vždycky šel ke stromečku jeden člověk a ten vybral dárek, odnesl ho tomu danému člověku, pro kterého, ten dárek byl. Vždy, když jste

někomu dali ten dárek, tak šel on a takhle to bylo pořád do kola, dokud nebyly pryč všechny dárky. Potom se pilo a jedlo, prostě byla pohoda. Potom šli všichni domů se všemi svými dárky a měli vánoční prázdniny.

Sára Křoková VII.A

Určitě každý žák si řekne, že opravdu není. Protože se musí učit, psát testy, poslouchat o hodinách a podobně. Popravdě někdy mě to dost štve. Ale když vezmeme v potaz to, že polovina našich vtipných zážitků je základem nějakého průšvihů, tak já vám tedy taky jeden povím. Na sto procent jsem si jistá, že nikdo z vás se tomu smát nebude, protože jste nebyli přímo v té situaci a nedokážete si to představit. Byla hodina výtvarné výchovy a my jsme měli mýt lavice. Samozřejmě já s mojí spolužačkou Bárou děláme vždycky nějaké kraviny, abychom se zabavily a nenudily se. Místo toho, abychom myly lavice, tak jsme si vzaly jar a daly ho tam co nejvíce a k tomu vodu, aby to pěkně pěnilo. Rozetřely jsme to po celé lavici, nejdřív jsem to udělala Báře a potom Bára mně. Aby toho nebylo málo, tak jsme to daly i naší druhý spolužačce na lavici. A řeknu vám, nebyla moc nadšená, ale i tak nám to oplátila. Co jiného jsme nedělali, než že jsme se válely smíchy po zemi v těch mydlinách a roztíraly to po celý podlaze. A jak jinak, přišla učitelka. Koukala na nás udiveně, co jsme to zase provedly. Mezitím, co nám paní učitelka říkala, abychom to uklidily, tak jsme se jen smály a pokračovaly. Asi po 3 minutách přišla naše třídní učitelka a nás smích přešel, protože jsme věděly, že máme průšvih. Dostaly jsme poznámku a uklízely celou třídu. Doteďka se tomu smějeme a rády vzpomínáme. Přece kdyby ve škole nebyla sranda, tak nemáme na co vzpomínat. Aneb škola je chrámem výchovy – a proto nejvíce nezbednosti natropí děti ve škole.“

Natálie Lacinová VIII.A

Týden ve Slovinsku

Na začátku loňského školního roku jsme byli týden ve Slovinsku. Jeli jsme autobusem a byli jsme v něm s přestávkami dva dny. V něm jsme i spali, z něho jsme viděli vodopády, řeky.

Potom jsme byli na hradě, tam to bylo super, bylo tam hodně obrazů, sálů, komnat, soch atd. Taky jsme byli v aquaparku a koupali jsme se v moři. Byla to veliká legrace. Byli jsme i v jeskyních, kde kapala voda, byla tam akvária s rybičkami, všechno jsme si mohli fotit. Byl tam i obchod se suvenýry.

Největší sranda ale byla večer, když jsme byli ve svých pokojích.

Alexandra Stojanovska VII.B

Ve škole je legrace skoro pořád. Kluci furt něco vyvádějí a rozbíjejí. Asi před třemi měsíci rozbili skříň hned, jak ji přinesli. Nenapadlo je nic jiného než hrát ve třídě fotbal. Nebo když v hodině začne rvát Jakub na Davida, ať ho nechá na pokoji a neštvete ho. Úplně nejvíc miluju, když ráno Štěpán přijde do třídy a začne zpívat.

No takové je to u nás v chlívku, jak říká i většina učitelů.

Michala Hromádková IX.B

Hodně dětí chodí do školy a říká si, jak se jim tam nechce, že je to tam hrozný, že je to tam vůbec, ale vůbec nebaví. Ale když už tam jsou, zažijí tam hodně srandy, nejvíce o přestávkách, ale někdy i o hodinách. Ve škole je to fajn, je tam každý rok víc a víc srandy, ale i víc a víc učení.

Díky kamarádům, které ve škole máme, se nám tam líbí a baví nás tam chodit. To co s nimi zažijeme, jak ve škole, tak venku je pro nás nezapomenutelné. I když ne všechno, co jsme s nimi ve škole i mimo školu zažili, pro nás bude nezapomenutelné, něco si pamatovat budeme a něco zase ne. Na každého ze školy by měla zůstat alespoň jedna krásná vzpomínka. Každý den se ve škole alespoň jednou zasmějeme. Hrozně mi budou ty lidi a naše „voloviny“ chybět. Ale vždy mi na ně zůstanou vzpomínky a fotky. Nejhorší je, že se naše cesty brzy rozdělí a každý z nás půjde už svou cestou. Budou mi chybět, i celá základka a sranda s nimi. Ale na střední škole taky bude sranda, i když už to asi nebude to, co na základce.

Michaela Havelková IX.B

Vykradení banky při angličtině

Vzpomínám si, že jsme při angličtině hráli hru. Hráli jsme, že Lukášové jsou zloději, co vykradli banku. Dostali čas na to, aby si vymysleli, co dělali v tu dobu, co byla vykradena banka, a my jsme si zatím vymysleli otázky, kterými bychom je mohli odhalit. Když vypršel čas na přemýšlení nad otázkami, přišel k nám Lukáš Princ. Bohužel jsme neměli lampičku, tak jsme mu do obličejů slabě posvítily baterkou v mobilu a začali jsme mu dávat otázky. Po té co jsme se ho zeptali na všechny otázky, prohodil se s Lukášem Patočkou a začali jsme mu pokládat ty stejné otázky. Byla to docela sranda, hlavně když jsme zjistili, že se jejich výpovědi neshodují. A tak jsme je dostali za mříže.

Docela mě to bavilo. Doufám, že si to brzy zopakujeme.

Matyáš Brych VII.A

Obecně se má za to, že se do školy chodí proto, abychom se něco naučili, ale ve skutečnosti děláme samé voloviny.

Většina ve škole vyrušuje, jí v hodinách, vykřikuje, hází svačiny po třídě atd.

Já osobně pořád hraju na mobilu, protože mě strašně nebaví se učit. Když nemám mobil, protože mi ho buď máma, nebo paní učitelka zabaví, tak si povídám. Hodiny jsou strašně nudný, ale o přestávkách je sranda. Kuba hází mandarinky nebo jablka, holky řvou, Asim se Sagim se hádají...

Pak přijde vyučující do třídy a donutí nás uklízet, tak to jde pořád dokola.

Viktor Šamov IX.B

Výlet do Německa

Ve škole se jenom neučíme. Máme tady různé projektové dny, výstavy, divadla, výlety po Česku a třeba i do zahraničí. Na posledním výletě do zahraničí jsme byli v Německu. Měli jsme prohlídku v porcelánce v Míšni. S holkama jsme se tam dohadovali o jedný podivný soše, což

bylo docela vtipný. Potom jsme jeli na trhy do Drážďan. Dali jsme si tam dětský punč, přišly učitelky a hned nás začaly kontrolovat, jestli nepijeme alkohol. Později jsme šli na kolotoč a takový menší ruský kolo. Chtěla jsem tam vyfotit Aničku s Terkou, ale při jízdě to moc nešlo. Shora jsme viděli celé tržiště. Byla to nádhera. Nakonec jsme si zašli do Mcdonaldu na nageťky. Snažila jsem se to objednat německy, ale to jsem asi nějak úplně nevystihla, protože se mi tam začala smát Hanka. Tak jsem to objednala anglicky. To se asi taky moc nepovedlo, jelikož místo šesti eur to stálo devatenáct eur. V autobuse jsme se pak smáli a diskutovali o našich zážitcích. Byl to prima den. Moc jsem si to užila.

Kristýna Sýbová VIII.A

Návštěva Vinohradské nemocnice

Před Vánoci byl u nás ve škole bazar, za všechny vybrané peníze se nakoupily různé hry, knihy a hračky pro dětské oddělení do Vinohradské nemocnice. Celá naše škola byla moc ráda, že může takto pomoci dětem, kterým to udělá radost. Když nastal den, kdy jsme to šli do Vinohradské nemocnice odnést a popřát všem dětem a dospělým na oddělení krásné a poklidné prožití svátků vánočních a šťastný nový rok, tak do herny v nemocnici přišli někteří zástupci za nemocné děti. Měli jsme všichni dobrý pocit z toho, že jsme mohli takto už jen návštěvou přispět k úsměvu na tváři. Pak jsme jeli všichni domů a byli spokojeni.

Bára Šafářová VII.A

A pak že ve škole není sranda aneb spaní v naší bezva škole

Bylo to 13.12.2014, kdy žáci šli všichni do jednoho stejného cíle, a to do ZŠ na Smetance.

Bylo tam mnoho lidí a jedna velká tělocvična, nejdřív jsme si měli najít místo na spaní a uvelebit se, ale ne nadlouho. Program byl nabitý od shora až dolů, ale pro nás holky z druhého stupně byl zcela jasný - upéct vanilkové rohlíčky pro spoustu mlsných jazýčků.

No a ostatní šli vyrábět například kapry z papíru za asistence nejlepší učitelky, teda pro mě nejlepší, Ivanky Černé, kaprů bylo mnoho. Ještě kdyby jich bylo tolik na talíři. No nic, jdeme dál.

Další chytré hlavičky si šly vyrobit něco pěkného z keramiky s paní učitelkou Ditou Witzovou, další hlavičky šly s paní vychovatelkou Boženkou Rábovou vyrábět nádherné andělíčky z papíru a řeknu vám, ti byli nádherní, jako by k nám spadli z nebe. No a holky z druhého stupně válely rohlíčky a pekly je a obalovaly v cukru. No a s tím vším jim pomáhala paní učitelka Zuzanka Ryšánková. Po tom veškerém stříhání, lepení a pečení přišla večere. Řízek s chlebem a kyselou okurkou. Po jídle jsme se všichni připravovali asi dvě hodiny na spaní ☺.

Nejdříve nám paní ředitelka hrála na klávesy vánoční koledy, já a další moji kamarádi jsme zpívali do mikrofону a publikum tleskalo, bylo to super. No potom nám paní učitelka Ivanka četla fajn pohádky, které napsali naši bezva sedmáci, to bylo taky fajn. A potom pyžamo, vyčistit si zuby a jít se koukat na nejlepší film s Angelinou Jolie a to je Zloba, královna černé magie. Myslela jsem,

že usnu, ale jak se mi to líbilo, tak jsem to dokoukala až do konce. Potom, jak to skončilo, tak jsem usnula a ráno jsem se probudila a šla jsem si vyčistit zuby a na snídani. Tam jsme měli u každého stolu talíř ze zeleninou a uzeninami a v mističkách marmeládu, med a nutellu, tu si dali snad všichni. Potom jsme koukali na Pata a Mata a pomalu se to rozcházelo do svých domovů, se sestrou jsme šli mezi posledními. Bylo to super, kdybych tak mohla vrátit čas, tak bych se vrátila na tuto bezvadnou noc na Základní škole Na Smetance, jelikož tam byla velká bžunda. A tady je foto v pyžamu s mou nejlepší kamarádkou z 8.A Lindou Nguyenovou a je super. Lindo, mám tě ráda. Byla to tam vážně velká bžunda. ☺☺☺

Marie Vaníčková IX.B

Televizní zprávy

Jelikož máme s kamarády trochu odlišný smysl pro humor, napadlo mě, že s Olivíí nahrajeme video na snpachat, jako že jsme hlasatelé televizních zpráv Nova. Já jsem byla Borytová a Olí Ray Koranteng. Začala jsem hlásit „Dobrý podvečer, vítejte u televizních novin. Dnes s Lucií Borytovou a Rayem Korantengem.“ A v tu chvíli mě napadlo, že si jako reportérka taky sednu. Ale nenapadlo mě kupodivu otočit si židli, ale sednout si na ni takovým docela zajímavým způsobem. Jenže židle s mým hlasatelským talentem zřejmě nesouhlasila a spadla jsem z ní ještě zajímavějším způsobem. Židle se se mnou převrátila dozadu, spadla jsem na kabelku a bouchla se hlavou o druhou lavici. Když jsem se začala zvedat, už byli všichni mrtví smíchy. Mně to samozřejmě až tak vtipné nepřipadalo. Zvedla jsem svou židli a sedla si na ni a Olí vedle mě se smála tím svým prskajícím smíchem a uklidnila se asi až za 5 minut. I když to trochu bolelo, myslím, že zábavy bylo víc než dost.

Michaela Štécová IX.B

Byl to můj bývalý kamarád ze staré školy, který se postaral o spoustu legrace. Nebyl z Česka, ale z Ukrajiny a neuměl česky nejlíp, ale ani nejhůř, taky hned všechno nepochopil. Paní učitelka vysvětlovala látku a on ji někdy nepochopil, a tak mu to paní učitelka začala vysvětlovat znova. Když to konečně pochopil, vždycky řekl: „AHÁ.“ Celá třída se začala smát a choud'átko paní učitelka měla hodně práce, aby nás zklidnila (to bylo super). Jednou jsme šli ze školy, tak nám řekl: „Kluci, půjčte mi láhev s vodou, trochu povolil víčko, a když ji přejelo auto, tak ta voda vystříkla. Když mu paní učitelka něco řekla, tak většinou udělal opak. Na hřišti jsme hráli jednu hru a on ji nikdy nepochopil, takže tam byla taky sranda.

Na téhle (nové) škole byla sranda taky a bylo jí fakt hodně. Ve třídě máme židle, které se dají nastavit podle výšky žáka. Pár dětem (i mně) se stalo, že sedadlo sjelo k zemi, kde je ta židle vysoká asi 5 cm. Vždycky, když se to někomu stalo, tak v celé třídě byl výbuch smíchu. Dokud jsme nedostali trest, tak jsme ve třídě hráli vybíjenou s houbou na tabuli, a to byl jeden z nejlepších zážitků na téhle škole. Největší sranda je s Jonášem, protože ten vzal do školy malou petardu a vyhodil ji z okna a já myslel, že umřu smíchy. Je fakt, že je ve škole sranda, ale jen někdy!!!

Tobiáš Svoboda VI.A

78. číslo Smetánka, školního literárního časopisu dětí ze ZŠ Na Smetance v Praze 2, vychází v březnu 2015

Téma: A pak že ve škole není legrace

Ilustrace: žáci 7. A

Elektronické zpracování: Mgr. Petra Nováková

Vydávání řídí: Mgr. Zuzana Ryšánková